

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 122

Femte Session.

75de Møde.

Løvedagen den 25de Februar.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den første Landstingsmand for 8de Kreds (Boserup) har tidligere begjæret Ordet; men, forsaavidt den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds ønsker Ordet nu for at gjøre en personlig Bemærkning, (Madvig: Ja!) skal jeg af den Grund, give ham det først.

Madvig: Jeg veed aldeles ikke, at jeg har stillet mig paa Regjeringens Standpunct; det kan være mig meget hjært, hvis jeg træffer sammen med Regjeringen; men jeg har kun stillet mig paa en almindelig Betragtning's Standpunct, som jeg ikke troer man er berettiget til at forlade, naar man forsøger at give Love. Jeg har talt om, hvad der forekom mig at være rigtige Regjeringsgrundsaetninger, og det, troer jeg, er Noget, man ikke blot maa, men skal tale om. Jeg troer ikke at have tillagt den ærede Indenrigsministers Udeblivelse nogen som helst Betydning. Jeg har beklaget, at den fandt Sted, og jeg fandt, at, forsaavidt det var uden ydre foranledigende Grund, var det beklageligt, at Regjeringen stillede sig saaledes indifferent til denne Sag. Jeg troer, at, hvad jeg har sagt, har fundet sin bedste Bekræftelse i, hvad den ærede Indenrigsminister idag har udtalt. Den sidste ærede Taler hentydede til et Tilfælde, hvor jeg i en anden Stilling ikke skulde have taget det Hensyn til det Nedarvede og Traditionelle, som jeg idag forsægter. Jeg havde ønsket, at den ærede Rigsdagsmand, naar han gjorde en saadan Hentydning, havde gjort den bestemt, saa at jeg kunde imødegaae den. Jeg har paa ingen Maade paataget mig den

Forpligtelse at være en almindelig Sagfører for det Nedarvede; men jeg siger, at det Nedarvede har sin Ret og er et Moment, som man ikke vilkaarligt skal kaste bort; og jeg troer ikke, at jeg for min Deel nogenstunde vilkaarligt har bortkastet det. Det kan gjerne være, at jeg har maattet udføre Bestemmelser, som engang vare tagne uden min Medvirkning, som angrebe noget Bestaaende; men herom kan jeg ikke indlade mig videre paa at tale, da jeg ikke veed, hvortil der er sigtet. Maatte det endnu være mig tilladt at sige et Ord om den Lærdom, hvorpaa man her kaster Brag. Jeg troer, at det dog er en Mand, om han endogsaa uheldigvis skulde have en vis Character af Lærdom, tilladt at stille et Underændringsforslag til et Forslag, der er udgaaet fra to overmaade practiske Mænd, hvoraf den Eine som administrativ Embedsmand har færdebes i de communale Forhold i meget lang Tid, og hvoraf den Anden er en stor Eiendomsbesidder, der kender disse Forhold ogsaa i mange Aar, ja jeg troer uafbrudt har været Medlem af Sogneforstanderskabet. Jeg troer altsaa, at denne, jeg kunde næsten sige, Pusken paa Praxis er dog lidt ilde anvendt ligeoverfor disse andre ærede Landstingsmænd, om den ogsaa skulde være berettiget ligeoverfor mig, hvilket jeg ikke troer; men jeg maa tilstaae, at jeg har ikke saa ringe Tillid til, at jeg ogsaa kan opfatte en Sag practisk, og jeg troer, at der virkelig er noget Upractisk i de Vittringer, vi nylig hørte. Det blev af den ærede Landstingsmand sagt, at Eagen forholdt sig meget godt, der var ingen Fare paafærde, thi Udvalget erkjendte det Gavnlige og Gode i, at de store Eiendomsbesiddere bleve valgte; men jeg troer dog virkelig, at det er meget upractisk at forberle en Er-